

Ja leidis neid sure kurvastusse sees. Kohtomees, kes eila ni rikkas ja uhke olli, olli tānna temmasti paljo kehwam ja se keige kehwam selle sare rahva seast. Keik temma suur rahha ja warra olli tuhhaks sanud, mis peale ta ni uhke olli olnud.

Kohtomees karjus sure healega: „Kus on minno suur rahha, mis ma kua aega sure waeraga ollen kokkotörjanud? Keik on läinud!”

Kapten tahtis ammu jubba teada, kas temma rahha koddo, woi küssagil kassude peal piddi ollema. Kui arro sai, et rahha keik koddo olnud, wöttis ommale abbi ja lastis keik paigad kuma tuhha sees läbbi laewada ja otsida, agga laegas ja rahha ollid pöllenuud ja árrasullenud. Kui kapten näggi, et keik tö ja otsuminne ašjata ollid ja et rahha ennam lota ei olnud, aštus kohtomehhe ette ja ütles: „Minna tahtsin agga ühhe rikka fallamehhe tütre ommale abbikasaks wötta, agga mitte kehwat, mis se mind aitab: rahha on ennam wåårt kui innimenne.” Ja kui ta sedda sai üttelnud, pöris omma selga, läks

randa üht pati úrima, kes tedda sealt piddi árrawima.

Pridrik kulis ja näggi keik sedda luggu, agga ta ei tahtnud se ford ommašt ašjast ühtegei rákide, waid mõllemad wennad läksid jálle randa omma padi jure, et sedda omma pártis saddamasse wia. Kui senna ollid sanud, istus Prido padi pengi peale mahha ja mótes omma ašja járrele.

Selle aea sees hakkas Martin pati kiowdest tühhendama. Korraga húdis Prido: „Is-sand Jummal! náen ma diete, árra wiška sedda kiowi mitte merresse — eks sa náe, mis sinno káitte wahhel on? Se on üks kallist suggu kiowi! — kallis párnsteini kiowi! Martin, mo wend! se suur hal kiowi, mis peal meie mitto sadda korda olleme istunud, on kallis kiowi!”

Martin watas ford kiowi, ford wenna ja ford jálle nende túkkide peale, mis kiowi küljest ollid árra kükkenud, ta temma tundis nüüd, mis kiowi se olli.